

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/3717-2/2021
Érkezett:	1./ 2021 DEC 07.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	

Alkotmánybíróság részére
1015 Budapest
Donáti utca 35-45

Ügyszám: IV/3717-1/2021.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] a P/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján 2021. szeptember 08. napján

alkotmányjogi panaszt

terjesztettem elő a T. Alkotmánybírósághoz, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel, a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.IV.37356/2021/3.számú ítélete ellen, kiterjesztve ennek érdemét a Fővárosi Törvényszék 29.K.700.524/2019/16. számú ítéletére is.

Kértem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján **a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.IV.37356/2021/3.számú ítéletének, valamint a Fővárosi Törvényszék 29.K.700.524/2019/16. számú, a Kúria mint felülvizsgálati bíróság által helybenhagyott ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéleteket semmisítse meg**, tekintettel arra, hogy a nevezett bírósági ítéletek meghozatala során a bíróságok megsértették álláspontom szerint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, azzal, hogy az ügyben eljáró elsőfokú bíróság a kasszációs jogkörében eljárva kifejezetten utasította (kell szó használata) az illetékes fegyelmi bizottságot, hogy a felelősségemet kötelezően kimondva, konkrétan milyen tartalmú elmarasztaló döntést hozzon, mely elsőfokú bírósági kötelezést, utasítást a Kúria mint felülvizsgálati bíróság jogszerűnek minősített, nem helyezett hatályon kívül.
Ezzel a jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték.

Valamint ezzel a bíróságok elvonták a fegyelmi biztos és a fegyelmi bizottság azon jogkörét és hatáskörét, melyre jogszabály kifejezetten ezen személyt, szervet jogosítja fel és így olyan kötelező rendelkezést írtak elő a fegyelmi bizottság részére, mellyel a fegyelmi bizottság önálló, pártatlan, független, befolyástól és részrehajlástól mentes döntéshozatali eljárását sértették meg, mely magatartás sérti a tisztességes eljáráshoz való alapvető, Alaptörvénybe foglalt jogomat.

Valamint az eljáró bíróságok, ebben a körben az indokolási kötelezettségüknek sem tettek eleget akkor, amikor semmilyen módon nem indokolták, nem jelölték meg, hogy a fegyelmi biztos és a fegyelmi bizottság konkrét tartalmú döntés meghozatalára történő utasítását milyen, mely jogszabály biztosítja vagy írja elő.

Mindezen előzmények alapján a T. Alkotmánybíróság **2021. október 20. napján kelt IV/3717-1/2021. számon hiánypótlásra hívott fel**, figyelemmel arra, hogy a benyújtott alkotmányjogi panasz a hiánypótló felhívásban megjelölt okok alapján hiánypótlásra szorul.

A hiánypótlásra a kézhezvételtől számított 30 napot biztosított a T. Alkotmánybíróság, a hiánypótlási felhívást **2021. november 05. napján** vettem kézhez.

Mindezek alapján jelen, egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszt a hiánypótlással együtt terjesztem a T. Alkotmánybíróság elé érdemi elbírálás céljából:

Az alkotmányjogi panaszban az alábbi, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkoztam:

1. Kérelem anyagi jogi jogalapja Magyarország Alaptörvényének B. cikk (1) bekezdése (jogállamiság elve), R) cikk (2) bekezdése, XXIV. Cikke (**tisztességes eljáráshoz való jog**), **továbbá 28. cikke**. Azonban valóban igaz, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmének a vizsgálata, és így az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének a vizsgálata – figyelemmel a történeti tényállásra is – úgy vizsgálható csak meg és úgy értékelhető érdemben, ha tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének alátámasztására vonatkozóan hivatkozom még Magyarország Alaptörvényének **26. cikk is**.

2. Kérelmemet személyes érintettségemre tekintettel az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (Abtv.) 27. §-a és 43. § (1) és (4) bekezdése alapján terjesztem elő.

3. Nyilatkozom arról, hogy- tekintettel arra, hogy nem vagyok közszereplő- **adataim nyilvános kezeléséhez**, illetőleg jelen indítvány nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá, ezért az** Abtv. 52. § (5) bekezdése értelmében kérem az adataim zártan történő kezelését.

4. Nyilatkozom továbbá, hogy a Kúria mint felülvizsgálati bíróság és a Fővárosi Törvényszék hivatkozott és jelen alkotmányjogi panaszom által kifogásolt döntése ellen jogorvoslat a 2017. évi I. törvény (Kp.) 116. § d) pontja alapján kizárt. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság ítéletét **2021. július 12. napján** vettem kézhez, így a nyitvaálló törvényes határidőn belül terjesztem elő jelen alkotmányjogi panaszt. Kijelentem továbbá, hogy sem felülvizsgálati, sem perújítási, sem jogorvoslat a törvényesség érdekében eljárás nincsen folyamatban.

5. Álláspontom szerint csatoltam minden olyan dokumentumot, mely alkotmányjogi panaszom az Abtv.-ben meghatározott formai követelményeknek való megfelelését igazolja. Erre tekintettel külön hangsúlyozom, hogy amennyiben a T. Alkotmánybíróság további dokumentumok, iratok csatolását látja szükségesnek bármely eljárásjogi vagy anyagi jogi kérdés megítéléséhez, erre az Abtv. 55. § (3) bekezdése értelmében rendelkezésre állok, és – természetesen – maximálisan együttműködök a T. Alkotmánybírósággal. Ebben a körben hangsúlyozni kívánom, hogy az esetlegesen szükséges további adatok, információk bekérése, azaz hiánypótlásra való felszólítás a T. Alkotmánybíróság számára nem lehetőség, hanem az Abtv. 55. § (3) bekezdése kógens szabálya alapján kötelezettség, így a Beadvány esetleges hiányos volta miatti elutasítása hiánypótlásra való előzetes írásbeli felhívás nélkül a döntés jogellenességére és érvénytelenségére vezet, annak minden konzekvenciájával együtt.

6. Személyes érintettségem a pertörténet alapján nyilvánvaló. Továbbá személyes érintettségemet igazolja azon tény is, hogy a bíróságok által felülvizsgált fegyelmi eljárásban én magam voltam az eljárás alá vont személy, valamint a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatban volt eljárásban az alperes pernyertessége érdekében perbelépés iránti kérelmet terjesztettem elő, melyet a Törvényszék engedélyezett, valamint a felülvizsgálati eljárásban csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, melyet a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal együtt befogadott és érdemben elbírált. 2011. évi CLI. törvény 27. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja szerint.

7. Továbbá előadom, hogy a T. Alkotmánybíróság hatáskörét jelen alkotmányjogi panasz körében a 2011. évi CLI. törvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel a 27. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapozza meg.

8. A 2011. évi CLI törvény 29. §-ára figyelemmel előadom, hogy jelen alkotmányjogi panaszban megjelölt és részletesen kifejtett sérelmek a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenes sérelmek, illetve alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdések minősülnek.

Ugyanis jelen ügyben arról van szó, hogy egy kétfokú bírósági eljárás azt eredményezte, hogy az ügyvédi kamara regionális fegyelmi bizottságának a független, pártatlan, minden külső befolyástól mentes, részrehajlás nélküli eljárási rendje került veszélybe azáltal, hogy a fegyelmi bizottság egy határozati megsemmisítés eredményeképpen lefolytatandó új fegyelmi eljárásban nem dönthet önállóan, hanem a vétkekesség kérdésében csak és kizárólag olyan döntést kell hoznia, melyet számára a bíróságok előírtak. A bíróságok indokolásukban kifejtették, hogy nem csak pártatlanak és a függetlenek kell lennem és nem csak az összeférhetetlenséget kell elkerülnöm, hanem annak még a látszatát sem szabad tanúsítanom. Álláspontom szerint, ha a fegyelmi bizottság a bírói döntéseket figyelembe véve és kötelezően követve jár, járna el az új eljárás keretében, úgy ezen fegyelmi bizottság ugyanazon magatartást valósítaná meg, melyért engem a bíróságok felelősségre kívánnak vonni.

Fentiekre tekintettel a törvényes határidőben a T. Alkotmánybíróság elé tárom fenti alkotmányjogi panaszomat.

INDOKOLÁS

I. Az Alaptörvény vonatkozó szakaszai

B. cikk

„(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.”

R. cikk

(...)

„(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

...”

XXVIII. cikk

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. ...”

26. cikk

„(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírakat tiszttségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártoknak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.”

28. cikk

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

II. Az Alkotmánybíróság eljárása

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a törvény 27. §-ában meghatározott esetben az alaptörvény-ellenes bírói döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság az ügyben az ítéletét 2021. június 22. napján hozta meg, mely ítélet a részemre **2021. július 12. napján** került kézbesítésre. Így az alkotmányjogi panaszt a törvényes határidőn belül, a kézbesítés időpontjától számított hatvan napon belül nyújtom be. A másodfokú bíróság döntése érdemi, nincs lehetőség további jogorvoslatra.

III. Tényállás, pertörténet és a jogi háttér bemutatása

Bevezető

Jelen beadvány egyik fő tárgya a tisztességes eljáráshoz való alapjogomon esett sérelem, mely jog a fegyelmi eljárás keretében eljárás alá vont személyt is megilleti. A sérelem forrása, hogy az alábbiakban részletezendő módon és körülmények és főképpen a bírósági döntések alapján, előre bünyösnek lettem kikiáltva a fegyelmi eljárásban, mindezt úgy, hogy a Fővárosi Törvényszék a kamarai határozatokat megsemmisítette és az első fokon eljáró kamarát új eljárás lefolytatására és új döntés meghozatalára utasított, mely döntést a Kúria mint felülvizsgálati bíróság helyben hagyott.

Így a bíróságok egy olyan tisztességes eljárást sértő döntést hoztak, melyben a fegyelmi vétség, bünyösség (jogalap) megállapítására és szankció alkalmazására kizárólagosan hivatott fegyelmi bizottságot (kamarát) úgy utasította új eljárásra, hogy a bünyösség (jogalap) megállapításának vagy nem megállapításának a kizárólagos jogát elvéve előírta a számára, hogy ebben a körben kötelezően milyen tartalmú döntést (elmarasztaló döntés) kell hoznia és csupán a szankció kiszabásában biztosította a jogot a kamarának az önálló mérlegelésre és döntésre.

Így azonban a tisztességes eljárást sérti azon magatartásuk is, mely abból fakad, hogy ugyan teljeskörűen előírják az első fokon eljáró kamarának, hogy új eljárást folytasson le, de valójában ebben az új eljárásban csorbítja, sőt teljeskörűen elvonja a kamara jogszabály által előírt jogait és kötelezettségeit azzal, hogy tulajdonképpen csak a szankció fajtájában és mértékében enged döntést az új eljárás keretében a kamarának.

A jogalap, azaz a fegyelmi vétség fennállása vagy fenn nem állása kérdésében jogellenesen elvonja a döntés jogát a kamarától. A kasszációs jogkör nem enged ilyen jogokat az eljáró bíróságoknak, ugyanis megsemmisítés és új eljárásra utasítás esetén az ügyben eljárni jogosult kamarának teljeskörűen kell eljárnia, ami azt jelenti, hogy mind a vétkességben, mind pedig az esetleges szankció kérdésében önállóan, minden külső befolyástól mentesen, függetlenül kell döntést hoznia.

Mindezen tisztességes eljárást sértő magatartásokat pedig a Kúria mint felülvizsgáló bíróság sem orvosolta semmilyen módon, egyetértett azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék a jogkörét a kasszációs jogkör keretében nem lépte túl.

A fent megjelölt magatartással nem csak ezen szemszögből sérült a tisztességes eljárásról való jogom, hanem azon szempontból is, hogy sérült a bírák függetlenségük és csak a törvénynek vannak alárendelve és ezáltal az ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

Ennek ellenére az ügyben eljáró elsőfokú bíróság a kasszációs jogkörében eljárva kifejezetten utasította **(kell szó használata)** az illetékes fegyelmi bizottságot, hogy a felelősségemet kötelezően kimondva, konkrétan milyen tartalmú elmarasztaló döntést hozzon, mely elsőfokú bírósági kötelezést, utasítást a Kúria mint felülvizsgáló bíróság jogszerűnek minősített, nem helyezett hatályon kívül.

Ezzel azonban a kasszációs jogkörben eljárni jogosult bíróságok azt a helyezett idézték elő, hogy egyrészt elvonták az döntési jogkört a fegyelmi bizottságtól a jogalap vonatkozásában, hiszen a fegyelmi bizottságnak így kötelezően ki kell mondania a vétkességemet.

Ha ezt követően a kötelező „utasítás” folytán meghozott kamarai – elmarasztaló - döntést megtámadom a bíróságon, (mert biztosan megtámadom) úgy az elmarasztaló kamarai döntést felülvizsgáló bíróságok is kötve lesznek ezen, korábbi „utasításnak” a jogalap vonatkozásában, így azonban a jelen Alkotmányjogi Panasszal támadott határozatokban megjelölt és előírt irány kötelező meghatározásával sérül a bírói függetlenség elve is, mely folytán sérül a tisztességes eljárásról való alapvető jogom.

A 17/1994. (III. 29.) AB határozat ismételten megerősítette az Alkotmánybíróság állandó és következetes gyakorlatát, amely szerint az Alkotmány 50.§ (3) bekezdése alapján a minden külső befolyástól független bírói ítékezés feltétel nélküli követelmény, és lényegében abszolút alkotmányos védelem alatt áll. A bíró szervezetet érintő külső hatalmi jogkör érvényesülése - alkotmányos indokok megléte esetén – csak a független ítékezés sérelme nélkül fogadható el alkotmányosnak. (ABK 1994. április 123, 125.)

Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás "méltánytalan" vagy "igazságtalan", avagy "nem tisztességes". Az Alkotmánybíróság a fenti határozatban idézetteket megerősítve a 19/2015. (VI. 15.) AB határozatban rögzítette, hogy: „A kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni.

Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is.

Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen.”

Továbbá a tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelménye az eljárások során megtestesül abban is, hogy akkor tisztességes egy eljárás, ha az eljárás egyben biztosítja a bírói függetlenséget is, melynek meg kell nyilvánulnia egy un. külső függetlenségben is és egy un belső függetlenségben is, melyre az Alkotmánybíróság 3154/2017. (VI. 21.) AB határozata is rámutat, miszerint: „Az Alkotmánybíróság az Alkotmány hatályban léte alatt a bírói függetlenséget a hatalmi ágak közötti viszonyrendszerből, a hatalommegosztás elvéből vezette le [53/1991. (X. 31.) AB határozat, ABH 1991, 266, 267.]”

E megközelítésben a bírói hatalom egyrészt független mind a törvényhozó, mind a végrehajtó hatalomtól, másrészt politikai értelemben véve semleges. Ez utóbbi azt jelenti, hogy amíg a törvényhozó és végrehajtó hatalom kölcsönös (politikai) függésben van egymástól, addig a bírói hatalom e politikai téren kívül létezik, függetlenül annak változásaitól. A bírói függetlenség ugyanakkor nem korlátlan, annak legfontosabb alkotmányos korlátja, és egyben a bírói működés alapja az ítélkezési tevékenység törvényeknek való alávetettsége.

A törvényeknek való alávetettség ugyanakkor a függetlenség záloga is egyben, hiszen a bíróságok a politikai szféra által meghatározott és létrehozott törvényeket önállóan értelmezik. A bíróságok ítélkezési gyakorlata azonban független a politikai változásoktól, és egyfajta folyamatosságot, állandóságot jelent, a másik két hatalmi ág dinamizmusával szemben. Ebből következően a bírói függetlenség elve az Alkotmánybíróság korai gyakorlatában alapvetően az ítélkezési tevékenység függetlenségét jelentette. A további státuszbeli és szervezeti garanciák is (csak) a független ítélkezés biztosítását szolgálják.

A bírácoknak nem csak a másik két hatalmi ág képviselőitől, hanem a többi bírótól is függetlennek kell lenniük. Ez a belső (a bírósági szervezetrendszeren belüli) függetlenség is kétirányú:

az ítélkezési tevékenység függetlenségét egyrészt biztosítani kell a többi bíróval szemben, azaz garantálni kell, hogy a bírók saját szakmai meggyőződésük alapján ítélkezhessenek, másrészt ki kell zárni az igazgatási befolyásolás lehetőségét is [38/1993. (VI. 11.) AB határozat, ABH 1993, 256, 261–262.]. Az Alkotmánybíróság – a minden befolyástól mentes ítélkezésben testet öltő – bírói függetlenséget feltétel nélküli követelménynek tételezte, amely abszolút alkotmányos védelem alatt áll [legutóbb a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatban,

Indokolás [117], ezt megelőzően összefoglaló jelleggel a 19/1999. (VI. 25.) AB határozatban, ABH 1999, 150, 153.}.

Az Alaptörvény hatálybalépést követően az alkotmánybírósági gyakorlat túllépve a korábbi kereteken, megállapította, hogy az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében szabályozott bírói függetlenség nemcsak alkotmányos elv, hanem egyúttal (Alaptörvényben biztosított) jogot is keletkeztet a bírák számára {4/2014. (I. 30.) AB határozat, Indokolás [44]–[45]}”

Továbbá az Alkotmánybíróság a 4/2014 (I.30.) AB Határozatában rámutatott arra is, hogy az Abtv. mind a 26. §-ban, mind a 27. §-ban szabályozott az alkotmányjogi panaszok esetében azt a feltételt írja elő, hogy az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére kell hivatkoznia.

Az Abtv. szövege szándékosan használja ezt a tágabb értelmű megfogalmazást, lehetővé téve ezáltal, hogy az alkotmányjogi panaszt benyújtók az Alaptörvény Szabadság és Felelőség című részében található alapjogokon túl hatályos alkotmányunk olyan rendelkezéseire is alapíthassák beadványaikat, amelyek számukra valamilyen egyéb jogot biztosítanak.

A jogalkotó ezen szándékát erősíti az Abtv. javaslatához fűzött indokolás azon része is, amely szerint „fontos, hogy a panaszt továbbra se csak »alapjogsérelem« esetén lehessen benyújtani, de egyéni jogvédelmi intézmény mivoltából kifolyólag bármely alaptörvényi rendelkezésre alapozva sem, hanem az »Alaptörvényben biztosított jogok« sérelme esetén lehessen az AB-hoz fordulni.”

A bírói függetlenség az igazságszolgáltatás függetlenségének legfontosabb garanciája.

A független igazságszolgáltatás pedig a jogállami működés egyik fundamentuma.

A bírói függetlenség nem alapjog, nem is a bíró kiváltsága, hanem a jogkeresők érdekét szolgálja. Ugyanakkor nemcsak igazságszolgáltatási vagy szervezési-igazgatási alapelv, hanem egyes elemeiben a bírói tisztséget viselő személy Alaptörvényben biztosított joga és kötelezettsége is.

Azzal, hogy az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése a bírák szakmai és személyi függetlenségét is garantálja, jogot biztosít a bírák mint a bírói szolgálatot ellátó természetes személyek részére a függetlenséghez.

A bírói függetlenség a bírói tisztséget viselő személy vonatkozásában két síkon értelmezhető, egyrészt szakmai függetlenséget, másrészt személyi függetlenséget jelent.

A szakmai függetlenség azt garantálja, hogy a bírót ne lehessen ítélkezési tevékenysége során közvetlenül befolyásolni. Maga az Alaptörvény deklarálja ezen garancia érvényesülése érdekében a 26. cikk (1) bekezdés további részében, hogy a bírák csak a törvénynek vannak alárendelve és ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatók.

Így álláspontom szerint jelen Alkotmányjogi panasz a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme, mint - alapjogsérelem – szempontjából is vizsgálendő, de vizsgálendő a bírói függetlenség és annak sérelme, mint – alaptörvényben biztosított jogok – szempontjából is vizsgálendő, illetve álláspontom szerint jelen Alkotmányjogi panaszban megjelölt alapjogsérelem és alaptörvényben biztosított jog sérelme egymásra is épül, együttesen is vizsgálendő, hiszen jelen ügyben álláspontom szerint az Alaptörvényben biztosított jog sérelme folytán következik be az alapjogsérelem.

Azaz a bírói függetlenség sérelme idézi elő a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét is egyben.

A fenti határozat alapján jelen ügy szempontjából releváns a már hatályon kívül helyezett Alkotmány tartalmilag azonos szakaszai kapcsán kidolgozott alkotmánybírói gyakorlatot is felhasználom és hivatkoznom rá, feltételezve, hogy a T. Alkotmánybírói gyakorlatot is zsinórmértékül fog szolgálni.

Tényállás, Pertörténet

A bírósági döntéseket megelőző fegyelmi ügy velem szemben, mint budapesti székhelyű ügyvéddel szemben a B [redacted] [redacted] yság vezetőjének **2018. október 30-án** előterjesztett bejelentése nyomán indult.

Ennek okaként az került megjelölésre, hogy én 2010-től rendszeresen kirendelt védői tevékenységet látok el a B [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] aki szolgálatba lépésekor tájékoztatta a kapitányságvezetőt az élettársi kapcsolatunkról.

Ilyen előzmények mellett Az [redacted] [redacted] [redacted] emben, amely szerint az alosztály-vezető parancsba adta beosztottjainak, hogy engem, mint ügyvédet rendeljenek ki védőként büntetőügyekben.

A bejelentés alapján indult parancsnoki vizsgálat azt állapította meg, hogy engem, mint ügyvédet 2017. és 2018. évben összesen 13 alkalommal rendeltek ki védőként, amelyek közül egy esetben a kirendelést a nyomozó hatóság visszavonta.

Ezzel szemben azonban rögzíteni szükséges tényként, hogy ténylegesen a kirendelő határozat szabályszerű kézbesítésére egyetlen alkalommal sem került sor, csupán a 2017. szeptember 3-án kelt 01220-11001/2017. számú, a 2017. október 4. napján kelt 01220-462-14/2017. számú, valamint a 2018. június 10. napján kelt 01220-617-78/2018. számú ügyben történt kirendelő határozatról szereztem tudomást. Azonban az élettársam, [redacted] s az érintett ügyek egyikének sem volt előadója, továbbá nem merült fel adat arra, hogy az ügyek bármelyikében ténylegesen eljártam volna.

2018. november 7-én én magam kértem a még folyamatban lévő kirendelések alóli felmentésemet, amelyet érdekes módon a [redacted] [redacted] i Rendőrkapitányság vezetője (aki a bejelentést tette a kamaránál) megtagadott.

A bejelentés alapján a Budapesti Ügyvédi Kamara elnöke **2018. november 30. napján** rendelte el az előzetes vizsgálatot, amely **2018.V. 403. szám** alatt volt folyamatban.

Jogi háttér

Jelen Alkotmányjogi panaszban szükséges rögzíteni, hogy az Alkotmányjogi panaszt megelőző és megalapozó eljárásnak mi volt a történeti tényállása, pertörténete, azonban jelen Alkotmányjogi panasz tartalmát tekintve nem, illetve nem feltétlenül a tényállást és a pertörténetet vagy annak egészét érinti, hanem egy olyan jogelméleti és Alaptörvényt érintő kérdést, melynek a megtartása, szabályszerű eljárásjogi alkalmazása alapvető feltétele a tisztességes eljárásnak, mint alkotmányos alapjognak, melynek a jogi háttere a következő:

A 2017. évi LXXVIII törvény (Ügyvédi Törvény) 114. § (1) Az ügyvédi tevékenységet gyakorló személy fegyelmi ügyében elsőfokon a regionális fegyelmi bizottságból, másodfokon az országos fegyelmi bizottságból alakított fegyelmi tanács jár el.

116. § (1) A fegyelmi biztos a területi kamara, az országos fegyelmi főbiztos a Magyar Ügyvédi Kamara választott tisztségviselőjeként jár el.

119. § (1) A fegyelmi biztos az előzetes vizsgálatot

a) a területi kamara elnökének javaslatára hivatalból elrendeli, vagy

b) bejelentés vagy hivatalos tudomásszerzés alapján hivatalból elrendelheti.

119. § (2) A fegyelmi biztos az előzetes vizsgálatot nem rendeli el, ha *a)* a tudomására jutott adatok alapján a fegyelmi vétség elkövetésének a gyanúja nem állapítható meg,

123. § (1) A fegyelmi biztos az előzetes vizsgálat eredményétől függően határozatában

a) kisebb súlyú fegyelmi vétség esetén az előzetes vizsgálat megszüntetése mellett írásban figyelmeztetést alkalmazhat,

b) ha írásbeli figyelmeztetést nem alkalmazott, fegyelmi vétség alapos gyanúja esetén fegyelmi eljárást kezdeményez, vagy

c) megszünteti az előzetes vizsgálatot.

126. § (1) A fegyelmi eljárás a fegyelmi eljárás kezdeményezéséről szóló határozatnak és az ügy iratainak a fegyelmi tanács elnökéhez történő érkezése napján kezdődik.

(4) A fegyelmi tanács százharminc napon belül hoz határozatot.

131. § (1) A tanácskozás és a szavazás zárt ülésen történik.

(2) A fegyelmi tanács a határozatát szótöbbséggel hozza. Utolsóként a fegyelmi tanács elnöke szavaz.

(3) A fegyelmi tanács a határozatában

***a)* az eljárás alá vont személy felelősségét megállapítja, és büntetést alkalmaz, vagy**

b) az eljárást megszünteti,

és dönt az eljárási költség viseléséről.

137. § (1) A másodfokú eljárásban az elsőfokú eljárás szabályait az ezen alcímben meghatározott eltérésekkel kell alkalmazni.

138. § (1) A másodfokú fegyelmi tanács - a fellebbezési kérelem keretei között - az elsőfokú fegyelmi tanács határozatát *c)* helybenhagyja, ha nincs helye hatályon kívül helyezésnek vagy megváltoztatásnak.

139. § (1) A jogerős határozatot az eljárás alá vont személy és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg.

(4) A bíróság határozatában a jogsértő, illetve az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértéssel meghozott fegyelmi határozatot megsemmisíti és *a)* az elsőfokú fegyelmi tanácsot új eljárásra utasítja.

A hivatkozott jogszabályhelyek egyértelműen megjelölik, hogy fegyelmi felelősség megállapításának és kimondásának a joga kizárólag a fegyelmi biztost, a regionális fegyelmi bizottságot és a másodfokú fegyelmi tanácsot illeti meg.

Amennyiben valamelyik szerv az eljárás alá vont személy felelősségét megállapította, akkor szintén ugyanennek a szervnek van joga és egyben kötelezettsége jogkövetkezményt megjelölni, alkalmazni.

Így ezen jog és kötelezettség két részre bontható, mely egy egységet képez azon szempontból, hogy fegyelmi felelősség megállapítása és szankció alkalmazása kizárólag megjelölt személyek és bizottságok kizárólagos jogköre.

Ezen egység nem bontható meg, hiszen egyrésztől egységesen kell döntést hozni az eljárás alá vont személy vonatkozásában, másrésztől egyik jogosítványból fakad a másik.

Ezen, jogszabály által biztosított jogkört vonta el jogellenesen és ezzel tisztességtelen eljárás keretében, mind az elsőfokú, mind a felülvizsgálati bíróság, amikor egyrésztől megbontva az egységes rendelkezési jogot az ügyben eljáró elsőfokú bíróság a fegyelmi felelősséget megállapította és arra kötelezte az új eljárás keretében a fegyelmi bizottságot, hogy már csak a szankció megállapítása körében tegyenek megállapítást. Ezzel az elsőfokú bíróság egy jogszabály által biztosított jogot vont el jogellenesen a fegyelmi bizottságtól, jog és hatáskörét túllépte, és olyan rendelkezés kötelező meghozatalára utasította a fegyelmi bizottságot, melyben való döntés kizárólagosan a fegyelmi bizottság döntési jogkörébe tartozik.

A 2017. évi 1. § (Közigazgatási perrendtartásról) (1) E törvényt kell alkalmazni a közigazgatási jogviták elbírálása iránti közigazgatási perben és az egyéb közigazgatási bírósági eljárásban.

4. § (1) A közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának (a továbbiakban együtt: közigazgatási tevékenység) jogszerűsége.

(3) Közigazgatási cselekmény a) az egyedi döntés;

92. § (1) A bíróság a közigazgatási cselekményt – a közlésére visszamenőleges hatállyal – megsemmisíti, ha b) a megelőző eljárás lényeges szabályainak megszegésével okozott jogsérelem a perben nem orvosolható,

9./

A fent hivatkozott 92. § (1) bekezdése írja elő részben a megsemmisítést a bíróság részére, míg az elsőfokú bíróság által az ítéletében megjelölt 2017. évi LXXVIII törvény (Ügyvédi Törvény) 139. § (4) bekezdése is ezt a jogot biztosítja az eljáró bíróságnak, azzal a kiegészítéssel, hogy feljogosítja a bíróságot a jogszabály arra, hogy az ügyben eljáró elsőfokú fegyelmi tanácsot új eljárás lefolytatására utasítsa.

Itt tehát a jogalkotó a közlésre visszamenőleges hatállyal rendeli el a megsemmisítést és így visszaadja a jogot és egyben a kötelezettséget az elsőfokú fegyelmi tanácsnak arra, hogy mind a fegyelmi felelősség kérdésében, mind a szankció kérdésében határozzanak.

A jogalkotói szándékot átlépve azonban a bíróságok csupán a szankció megállapítása kérdésében biztosították a jogot az elsőfokú fegyelmi tanácsnak, akkor, amikor a fegyelmi felelősség körében – kimondva, megállapítva az eljárás alá vont személy felelősségét – utasították a fegyelmi tanácsot, hogy konkrétan milyen tartalmú határozatot köteles hozni.

Ezzel a magatartással pontosan a fegyelmi bizottság független, pártatlan, minden külső befolyástól mentes, részrehajlás nélküli döntéshozatali eljárását veszélyeztették.

Itt jegyezném meg, hogy mindezt úgy, hogy a bírósági ítéleteknek az volt az álláspontja, hogy nekem, mint eljárás alá vont ügyvédnek nem csak pártatlannak, és függetlennek kellennem, hanem az összeférhetetlenségnek még a látszatát sem kelthetem...

110. § (2) A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet végzéssel hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megszegése a per érdemi eldöntésére a másodfokú eljárásban nem orvosolható módon kihatással volt.

(3) Ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, a hatályon kívül helyező végzésben az új eljárás lefolytatására vonatkozóan iránymutatást ad, amely az elsőfokú bíróságot köti.

Az elsőfokú bíróság ezen jogellenes kötelezését, utasítását a felülvizsgálati bíróság sem orvosolta, sőt megállapította, hogy jogszerűen járt el az elsőfokú bíróság és nincs szó jogkör elvonásról. Holott álláspontom szerint a felülvizsgálati bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie az elsőfokú döntést és egy olyan új eljárás lefolytatására kellett volna kötelezni az első fokon eljáró bíróságot, melyben nem vonja el a döntési jogkört a fegyelmi bizottságtól, sem a fegyelmi felelősség sem az esetleges szankció vonatkozásában. Így amíg az elsőfokú bíróság a kasszációs jogkört ugyan gyakorolta olyan sajátos módon, hogy megsemmisítette a döntés meghozatalára visszaható hatállyal a fegyelmi határozatokat és új eljárást írt elő, de egyben kötelező döntés meghozatalára utasította a fegyelmi bizottságot, addig a felülvizsgálati bíróság éppen hogy nem élt a kasszációs jogkörével, hiszen helybenhagyta az elsőfokú bíróság döntését.

Továbbá az elsőfokú bíróság által is alkalmazott jogszabály (2017. évi LXXVIII törvény (Ügyvédi Törvény) 139. § (4) bekezdése azzal a joggal ruházta fel a döntést hozó bíróságot, hogy a megsemmisítés mellett új eljárás lefolytatását írja elő. Ezen túlmenően további rendelkezést a jogalkotó nem írt elő, nem biztosított a bíróságnak.

Azaz ezen jogszabály nem jelöli meg azt a rendelkezést a bíróság részére, hogy a megsemmisítő ítéletében az új eljárás lefolytatása vonatkozásában iránymutatást kell adnia a bíróságnak, amely kötné a fegyelmi bizottságot.

Ilyen jellegű kötelezést a 2017. évi I. törvény sem ír elő az elsőfokú bíróság részére.

Álláspontom szerint pontosan azért, mert ez biztosítja azt, hogy mind a vétkekesség, mind a jogkövetkezmény alkalmazása során tejeskörűen biztosítva legyen a fegyelmi bizottságok önálló döntési jogköre.

Ilyen iránymutatás előírását a 2017. évi I. törvény csak a felülvizsgálati bíróság számára biztosítja és írja elő a már említett 130 § (3) bekezdésében. De ezen jogszabályhely is csak iránymutatást ír elő, azaz, hogy az ügyben eljáró elsőfokú bíróság milyen szempontokat köteles figyelembe venni az új döntése meghozatala során. Értelemszerűen ez nem jelenti azt, hogy a felülvizsgálati bíróság egy konkrét tartalmú döntés meghozatalára utasíthatja az elsőfokú bíróságot, hiszen ez a bírói függetlenséget és a tisztességes eljáráshoz való jogot sértené.

A 2011. évi CLXII. törvény a bírák jogállásáról és javadalmazásáról

1. § (1) A bíró ítélkező tevékenységében független.
- (2) A bíró a bírósági szervezet tagjaként szolgálatot teljesít.

A 2011. évi CLXI. törvény a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról

1. § Magyarországon a bíróságok igazságszolgáltatási, továbbá törvény által meghatározott egyéb tevékenységet látnak el.
3. § A bírák és az ülnökök függetlenek, a jogszabályok alapján meggyőződésüknek megfelelően döntenek, az ítélkezési tevékenységükkel összefüggésben nem befolyásolhatók és nem utasíthatók.

Ezen hivatkozott jogszabályhelyek is, igazodva az Alaptörvény 26. cikkéhez egyértelműen deklarálják a bírói függetlenséget, mely egyben a tisztességes eljáráshoz való jog egyik biztosítója is. A bírói függetlenség alapvető garanciája éppen az, hogy a bíró a legjobb tudása szerint az emberi és jogi meggyőződésüknek megfelelően döntsön és ezen döntésükben ne legyenek befolyásolhatóak, és bárki részéről utasíthatóak.

Jelen Alkotmányjogi panasszal támadott ügyekben pedig pontosan ezen bírói függetlenség sérül az által, ha a bíróságok egy fegyelmi hatóságot, majd pedig a fegyelmi hatóság „a vétkesség megállapítása tekintetében utasított döntését” felülbíróló bíróságot arra utasítják, hogy a vétkesség tekintetében miként, hogyan lássák és ítéljék meg kötelezően az én fegyelmi ügyemet, illetve a fegyelmi vétkesség kérdésében a jogalapot. Ezen magatartás pedig nem csak a bírói függetlenség elvét, hanem a tisztességes eljáráshoz való jog elvét sérti, hiszen a fegyelmi bizottság, majd a fegyelmi határozatot felülvizsgáló bíróságok már egy utasítás, egy kötelezően alkalmazandó mérce alapján kötelesek a fegyelmi vétség kérdését vizsgálni és elbírálni.

Mely sérti a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos alapjogomat, de sérti tulajdonképpen érintve a bírósághoz való forduláshoz való jogomat is, hiszen semmi értelme úgy bírósághoz fordulnom, ha egy olyan fegyelmi határozatot kell támadnom, melyben a vétkesség kérdésének eldöntése nem egy független hatóság önálló döntésén nyugszik, hanem a bíróság kötelező utasításán.

Illetve szintén a bírósághoz való fordulás jogát sérti az is, hogy úgy kell a bíróságtól jogvédelmet kérnem, hogy a kérelmemet elbíróló bíróság egy másik bíróság utasítása alapján meghozott fegyelmi határozatot kell, hogy felülbíráljon.

IV. Az Alaptörvény B. cikkének, R cikkének, XXVIII. cikkének, és 28. cikkének sérelme

Az Alaptörvény ugyan explicite nem nevesíti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanakkor ezen alapjog az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdéséből levezethető, figyelemmel az R) cikkben foglalt rendelkezésekre is.

A tisztességes eljáráshoz való jog kereteit olyan garanciák bástyázzák körül, amelyek nem korlátozhatóak a bírósági eljárások során. A tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az Alaptörvény valamennyi garanciális szabályt átfogja, e garanciák érvényesülése azonban kizárólag a teljes eljárás górcső alá vonása esetén állapítható meg, miként ezek hiánya is. Erre mutatott rá az Alkotmánybíróság már a fentiekben idézett 6/1998. (III. 11.) AB határozata.

1. Jobbiztonság

A T. Alkotmánybíróság kikristályosodott gyakorlatából az vezethető le, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését egyedi ügyekben kell vizsgálni, ám ha ennek hiánya kimutatható, akkor az, generálisan sérti a jogbiztonság alkotmányos alapelvét.

Magyarország Alaptörvénye B) cikk (1) bekezdése deklarálja: „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*” Ezen alapelvi követelmény megjelenik a vonatkozó alkotmánybíróági gyakorlatban, melynek megfelelően a 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzíti, hogy „*A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság.*” Ennek tartalma pedig „*(...) az állam- s elsősorban a jogalkotó- köteletségévé teszi annak biztosítását, hogy a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogszabályok is világosak, egyértelműek, működésüket tekintve kiszámíthatóak és előreláthatóak legyenek a norma címzettjei számára. Vagyis a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is. Ezért alapvetőek a jogbiztonság szempontjából az eljárási garanciák.*”

A fentiekkel egyező véleményt fogalmaz meg a 11/1992. (III.5.) AB határozat, amelyet a korábbi, 56/1991. (XI.8.) AB határozat ekként erősít meg: „*(...) a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket.*”

Ezzel összefüggésben a T. Alkotmánybíróság 21/2014.(CII.15) AB határozatában kifejtette: „*A jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint működésüknek előre kiszámíthatónak és előre láthatónak kell lennie. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.*”

Álláspontom szerint nemcsak a jogi normáknak kell biztosítaniuk a kiszámítható szabályozást, hanem a gyakorlati jogalkalmazáson keresztül, azt áthatva kell ennek érvényesülnie. Különösen igaz ez az igazságszolgáltatás legfőbb letéteményesére a bírósági rendszer valamennyi fórumára.

Ennek alapján joggal lehetne arra építeni, hogy a bíróságok az ügyek és jelen ügy elbírálása során az Ügyvédi Törvény, a Közigazgatási Perrendtartás és az Alaptörvény szem előtt tartásával járnak el, alávetve magukat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben foglaltaknak.

Jelen esetben azonban megállapítható, hogy mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésbe ütköző módon járt el, egyúttal megsértve az Alaptörvény 28. cikkének rendelkezéseit, továbbá a jogbiztonság követelményét akkor, amikor az egyértelmű rendelkezést tartalmazó normát nem, illetve nem megfelelően alkalmazta, ezáltal ellehetetlenítette az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is.

Az Alkotmánybíróság a 1160/B/1990. számú határozatában kifejtette: *„Ha egy jogszabály törvényi tényállása túl elvont, túl általános, akkor a jogszabály rendelkezése a jogalkalmazó belátása szerint kiterjeszthető, vagy leszűkíthető. Az ilyen szabály lehetőséget ad a szubjektív jogalkalmazói döntésre, a különböző jogalkalmazók eltérő gyakorlatára a jogegység hiányára. Ez csorbítja a jogbiztonságot.”*

A jogbiztonság körébe tartozik azon kérdéskör is, hogy az ítélező bíróságok a döntések meghozatala során a jogköröket a jogalkotói szándék és a kialakult jogbiztonság alapján és azt betartva alkalmazzák. A kasszációs jogkör azon okból van biztosítva a közigazgatási jogkörben eljáró bíróságok részére, hogyha a bíróság általa nem orvosolható jogsértést vagy olyan eljárási szabálysértést tapasztal, mely az ügy érdemére kihatott, akkor kasszációs jogkörében eljárva köteles megsemmisíteni a jogsértő határozatot, méghozzá a meghozatalára visszamenőleges (ex tunc) hatállyal. Azaz egy olyan állapotot idéz elő, mintha a meghozott határozat nem is létezett volna. Amennyiben pedig valamely jogszabály a megsemmisítésen túlmenően új eljárás lefolytatására utasítást ír elő a bíróság számára, akkor a jogszabályban megjelölt szervet utasítja új eljárás lefolytatására. Így kasszációs jogkörben eljárva a bíróság a nemlétező határozat vonatkozásában semmilyen az ügy érdemére vonatkozó megállapítást nem tehet (nem állapíthat meg és nem írhat elő olyat, hogy az új eljárásban mit és hogyan kell kötelezően megállapítania az adott szervnek, pláne nem a felelősség kötelező kimondásában). Amennyiben ilyen rendelkezést tehetne, akkor az már nem kasszációs jogkör, hanem reformációs jogkör lenne.

Így álláspontom szerint az elsőfokú bíróság tisztességtelen eljárás keretében alkalmazta a kasszációs jogkörét, míg a felülvizsgálati bíróság pedig egyáltalán nem alkalmazta a kasszációs jogkört és nem helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság jogellenesen meghozott megsemmisítő ítéletét és nem utasította új eljárásra az elsőfokú bíróságot és ezzel nem orvosolta azt, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen jogkört vont el a fegyelmi bizottságtól.

Indokolási kötelezettség

A bíróságok számára előírt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye azt jelenti, hogy a bíróságnak a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia.

Amennyiben az indokolás kötelezettséget a bíróság alkotmányjogi értelemben megsérti, az az adott eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. Ebből következően a tisztességes eljárásból fakadó elvárás a bíróságok részéről az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása. E körben a t. Alkotmánybíróság 7/2013 (III.1.) AB határozatban kifejtette, hogy: *„Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.”*

A fentiekből megállapítható, hogy a bíróságoknak az indokolási kötelezettség keretében a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó előadásairól és ennek értékeléséről a határozatukban mindenféleképpen számot kell adniuk.

E körben hangsúlyozni kívánom, hogy bár az elsőfokú bíróság az ítéletének 9. oldal 30. pontjában kötelezően előírta az elsőfokú fegyelmi bizottságnak, hogy kötelezően mit kell kimondania, hogy kell döntenie, de az ítélet semmilyen módon nem tartalma arra vonatkozóan indokolást, hogy a kasszációs jogkörben eljárva mely jogszabály hatalmazza fel arra a bíróságot, hogy hatáskört, jogkört elvonva kötelező tartalmú döntés meghozatalára hívja fel, kötelezze a fegyelmi bizottságot. Így az ítélet a kötelezés jogalapját, jogszabályi hátterét és a jogkör elvonás biztosítását megengedő jogszabályt nem jelölt meg. Az indoklás nem nyújt semmilyen tájékoztatást a jogkör elvonás megszerüléséről.

Ezt a jogellenességet és tisztességes eljárás elvét sértő rendelkezést a felülvizsgálati bíróság sem orvosolta, sőt a 7. oldal 32. bekezdésében maga is elismeri, hogy az elsőfokú bíróság a vétkesség súlyának a meghatározását és a szankció kiválasztását teljes mértékben a fegyelmi bizottságra hagyta. Ezzel elismeri, hogy a vétkesség megállapításában az első fokozatú bíróság döntött, erről állást foglalt úgy, hogy kasszációs jogkörben megsemmisítette a fegyelmi határozatokat.

Ebből következően összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy az nem felel meg a bírói döntésekkel szembeni minimális elvárásoknak, ezt a jogellenességet a felülvizsgálati bíróság sem orvosolta, sőt jogszerűnek találta az elsőfokú bíróság eljárását, mely sérti a tisztességes eljárás alkotmányos követelményét, így az Alaptörvénybe ütközik.

Fentiekből következően megállapítható, hogy mind az inkriminált elsőfokú, mind pedig a másodfokú bírósági döntés meghozatala során a bíróságok Alaptörvénybe ütköző módon jártak el, hiszen az Alaptörvény 28. cikkével ellentétesen jogalkalmazásuk során az alkalmazott jogszabályok szövegét nem azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezték, mely tény az Alkotmánybíróság jogosult vizsgálni, továbbá vizsgálhatja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazták-e.

Összegzés:

Fentiekre tekintettel az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése értelmében, miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek, így az eljáró első fokú bíróságnak jogszerűen kellett volna a kasszációs jogkörét gyakorolni, míg a felülvizsgálati bíróságnak pedig alkalmaznia kellett volna a kasszációs jogkört, valamint az indokolási kötelezettségüknek sem tettek eleget, mely magatartásukkal a tisztességes eljárás elvét megsértették.

Ezáltal a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét okozta, melyből fakadóan megállapítható a tisztességes eljáráshoz való alapjogom megsértése, és a döntések Alaptörvény-ellenessége.

KÉRELEM

Tisztelt Alkotmánybíróság, a fentiekben részletesen kifejtett indokok és a 2011. évi CLI törvény 43. §-a alapján kérem, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.IV.37356/2021/3. számú ítéletének, valamint az azt megalapozó Fővárosi Törvényszék 29.K.700.524/2019/16. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és a hivatkozott ítéleteket semmisítse meg.

Továbbá tisztelettel kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz iránti eljárás befejezéséig a Fővárosi Törvényszék 29.K.700.524/2019/16. számú ítéletében és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.IV.37356/2021/3. számú ítéletével helybenhagyott ítéletében az elsőfokú fegyelmi bizottság számára előírt új eljárás lefolytatásának a végrehajtását függessze fel, hiszen jelen eljárás alapvetően érinti nem csak az alkotmányjogi panasszal támadott ítéleteket, hanem az új fegyelmi eljárást, annak lefolytatását és az abban való döntés meghozatalát és tartalmát.

Budapest, 2021. december 01.

Tisztelettel, az Indítványozó
képviselésében eljárva:

Mellékletek:

- P/1.: ügyvédi meghatalmazás,
- P/2.: Fővárosi Törvényszék 29.K.700.524/2019/16. számú ítélete,
- P/3.: Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.IV.37356/2021/3 számú ítélete,
- P/4.: Előzetes vizsgálatot megszüntető határozat,
- P/5.: Határozat fegyelmi eljárás elrendeléséről,
- P/6.: Budapesti Regionális Fegyelmi Bizottság Fegyelmi Tanácsának Határozata,
- P/7.: Fegyelmi Biztosi fellebbezés,
- P/8.: Magyar ügyvédi Kamara másodfokú fegyelmi tanácsának határozata
- P/9.: Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Főbiztosának megkeresése, beadványa,
- P/10.: Felülvizsgálati kérelem
- P/11.: Csatlakozó felülvizsgálati kérelem